

THE

PUCKING

WRONG

DATE

MR. MEGSZÁLLOTT

C.R. JANE

THE

PUCKING

WRONG

DATE

MR. MEGSZÁLLOTT

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
C.R. Jane: *The Pucking Wrong Date*
First published in Great Britain in 2024 by C.R. Jane

A kiadó megjegyzése:
A könyv egyes jelenetei fizikai és pszichikai erőszakot,
kényszerítést tartalmaznak, amelyek az olvasók érzékenységét
sérthetik.

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Cassie Chapman/Opulent Designs

ISBN 978-963-636-811-1

Minden jog fenntartva

Copyright © C.R. Jane 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Vágó Nándor 2026

DALLAS KNIGHTS

CSAPATNÉVSOR

LINCOLN DANIELS, KAPITÁNY	13, CENTER
ARI LANCASTER, KAPITÁNY	24, VÉDŐ
WALKER DAVIS, KAPITÁNY	33, JOBBSZÉLSŐ
CAS PETERS	42, VÉDŐ
KY JONES	18, BALSZÉLSŐ
ED FREDERICKS	22, VÉDŐ
CAMDEN JAMES	63, VÉDŐ
SAM HARKNESS	2, KAPUS
NICK INGELÓ	12, VÉDŐ
ALEXEI IVANOV	10, CENTER
MATTY CLIFTON	5, VÉDŐ
CAM LARSSON	25, BALSZÉLSŐ
KEL MARSTEN	26, VÉDŐ
DEX MARSDEN	8, CENTER
ALEXANDER PORTIERE	11, JOBBSZÉLSŐ
LOGAN YORK	42, KAPUS
COLT JOHNS	30, SZÉLSŐ
DANIEL STUBBS	60, SZÉLSŐ
ALEX TURNER	53, CENTER
PORTERS MAST	6, VÉDŐ
LOGAN EDWARDS	9, VÉDŐ
CLARK DOBBINS	16, SZÉLSŐ
KYLE NETHERLAND	20, VÉDŐ

EDZŐK

TIM PORTER, VEZETŐEDZŐ
COLLIER WATTS, SEGÉDEDEZŐ
VINCE CONNOLLY, SEGÉDEDEZŐ
CHARLEY HAMMOND, SEGÉDEDEZŐ

Kérlek, olvasd el...

Kedves olvasóm, kérlek, vedd figyelembe, hogy ez egy dark romance, és mint ilyen, tartalmazhat és tartalmaz is potenciálisan érzékeny részeket. Ennek a történetnek az egyes elemei kizárólag a fantázia szüleményei, és nem szabad a való életben is elfogadható viselkedésnek tekinteni. Férfi főhősünk birtokló, megszállott típus, és a vörös tökéletes árnyalatát képviseli a vörös zászlóval jelzett lázadók számára. Walker Davisnek semmi köze a rózsaszín árnyalataihoz, ha egy lány megszerzéséről van szó.

A könyv témái közé tartozik a jéghoki, a zaklatás, a manipuláció, a sötét megszállottság, a manipuláció a fogamzásgátlóval, a szexuális jelenetek, a gyógyszerfüggőség, a fizikai bántalmazás – NEM A FÉRFI FŐHŐS RÉSZÉRŐL –, valamint az utalások korábbi szexuális bántalmazásokra – NEM A FÉRFI FŐHŐS RÉSZÉRŐL. Nincsenek háremek vagy osztozkodás. Walker Davisnek csakis egyvalakije van.

***Készülj fel, hogy belépsz a Dallas Knights világába...
Figyelmeztettelek.***

LEJÁTSZÁSI LISTA A KÖNYVHÖZ

SLUT! (TAYLOR'S VERSION)

Taylor Swift

SKIN AND BONES

David Kushner

BEAUTIFUL THINGS

Benson Boone

FALLING APART

Michael Schulte

SELFISH

Justin Timberlake

HEARTBROKEN (FEAT. JESSIE MURPH)

Diplo, Jessie Murph, Polo G.

I'M YOURS SPED UP

Isabel LaRosa

STICK SEASON

Noah Kahan

WHAT WAS I MADE FOR?

Billie Eilish

DEEPER WELL

Kacey Musgraves

MAKE YOU MINE

Madison Beer

DEVIL DOESN'T BARGAIN

Alec Benjamin

SHAMELESS

Camila Cabello

LOVE SONG

Lana Del Rey

THE LONELY

Christina Perri

BAD REPUTATION

Shawn Mendes

NOT AFRAID ANYMORE

Halsey

MASTERMIND

Taylor Swift

HALLGASD MEG A KÖNYV PLAYLISTJÉT:

<https://open.spotify.com/playlist/20PfvLaK53fjXp91o6HOak>

*Azoknak a vörös zászlós olvasóimnak,
akik értékelik a bilincset...*

„Garantálom, hogy ma este nyerni fogunk”

– Mark Messier

az 1994-es Keleti Konferencia
döntőjének 6. mérkőzése előtt.

Hockey Boyfriends Anonymous

@hockeyboyfriends_anonymous

Nyuszikák, kapaszkodjatok meg a kalaptrükkjeitekben, mert híreink vannak számotokra! A Knights nyami új sztárkapusa, @walker_davis1, lehet, hogy már foglalt. #DisneyBébiketAkarok 📄🔍
Forrásaink szerint Davis a jégen kívül hódítja meg a szíveket Olivia Darlinggal – igen, azzal az Olivia Darlinggal –, az énekesmadárkával, aki két évvel ezelőtt állítólag megőrült... #darlingbotrány Nem tudjuk megerősíteni, hogy Davis a korongokat vagy a szíveket blokkolja-e. De kétségkívül Dallas egész területén látni őket. #SzerelemAJégen 🏒
Én itt leszek – magamba roskadva.
#azigazszerelemfáj #disneytakarom

12:00, 2021. június 1. Twitter az iPhone számára

24k Újratweet 247k Like

PROLÓGUS

OLIVIA

9 évesen

Ott álltam, a szívem úgy vert, mint egy dob, az aprócska kezem az oldalamhoz szorítva remegett.

A váróteremben hideg volt, a vakító mennyezeti lámpák éles fényt vetettek a csupasz bézs falakra.

A mama aznap reggel begöndörítette a hajamat. Sok hajlakkot használt, a szoros csigák húzták a fejbőrömet, úgyhogy a legszívesebben megvakartam volna a fejemet. A kevéske pénzünkből vett egy csinos, fodros ruhát is, ami úgy nézett ki, mintha egy hercegnőé lett volna. De viszkedett tőle a bőröm, és félttem is.

Nem akartam itt lenni.

Eddig csak a templomban és otthon énekeltem. Ez az egész most nem tetszett.

A mama és én ott álltunk zavarban, kényelmetlenül, és csendben vártuk, hogy sorra kerüljünk. A feszültség olyan sűrű volt a szobában, hogy szinte megfulladtam tőle. A mama végül felém fordította a figyelmét, belém fúrta a tekintetét, és barna szemét olyan hideg elszántság töltötte meg, hogy hirtelen nagyon ideges lettem. Annyira erősen ragadta meg a vállamat, hogy szinte fájt.

Olivia – kezdte halk, éles hangon –, meg kell értened, hogy mennyire fontos ez a meghallgatás. Az egész jövőnk ezen múlik. *Nem* hibázhatsz.

Tétován bólintottam, miközben próbálok elrejtetni a dermesztő félelmemet. Nem is értettem, mire gondol. Arra, hogy minden szót tisztán kell ejtenem? Azt meg tudom csinálni.

Legalábbis azt hittem.

– Értem, mama – suttoztam, és gyűlöltem, ahogy az ajka undort tükrözve lefittyedt, amikor meghallotta az idegességet a hangomban.

Csinos volt, mint egy filmsztár, a haját gondosan berakta, és a legjobb ruhája volt rajta. A szeme azonban mindig dühös volt, a száját pedig szigorúan összeszorította, mintha vissza akarná tartani magát. Bárcsak rám mosolygott volna, legalább egyszer...! Az ujjai a karomba mélyedtek, közelebb hajolt hozzám, és a hangja még hidegebb lett.

– Tehetséges vagy, Olivia, és én mindent feláldoztam, hogy idejuttassalak. Ha elrontod, ha megszegyénítesz minket azok előtt az emberek előtt odabent, tönkretesz mindazt, amiért dolgoztam. Megérti ezt a kis agyad?

Könnycseppek gyűltek a szemembe, ahogy a szavai végigsöpörtek rajtam. Ha valamit utáltam, az az volt, ha csalódást okoztam neki. És úgy tűnt, mindig így volt.

– Mindent megteszek. Megígérem.

Nem mosolygott, és nem mutatta a melegség semmilyen jelét. Ehelyett elengedett, és azt mondta:

– Ajánlom is. Mert ha nem, ha elszalasztod ezt a lehetőséget, nem fogok megbocsátani, Olivia. Nem fogom elfelejteni.

Ezzel a vérfagyasztó figyelmeztetéssel egyenesedett fel.

Hideg szavai még a levegőben lógtak, amikor kopogás hallatszott az ajtón. Egy másodperc múlva fiatal nő lépett be rajta, rövid, sötét hajjal és komoly arckifejezéssel, mintha ezen a helyen soha nem engedhetné el magát.

– A nevem Kylie. Kérem, kövessenek! – utasított, majd megfordult, és elindult a folyosón, nem törődve azzal, hogy mögötte vagyunk-e.

A mama előrelökött, én pedig követtem Kylie-t a homályosan megvilágított folyosón, végig a híres zenészek bekeretezett képei alatt, akik egykor ugyanennél a lemezkiadónál dolgoztak. Az arcuk ránk meredt, a nyugtalanságom pedig tovább fokozódott.

Ujjaimmal idegesen lesimítottam a ruhám fodrait, miközben haladtunk tovább a folyosón. Éreztem a mamából sugárzó feszültséget, és ez még súlyosabbá tette a közénk telepedő csendet.

Végül megtorpantunk egy fémajtó előtt, és az aszisztens halvány, együttérző mosollyal hozzám fordult. Közelebb hajolt, lehalkította a hangját, és azt suttogta:

– Sok szerencsét!

Egy másodperc múlva belöttek az ajtón, és a mamával szorosan a nyomomban beljebb léptem. A hatalmas terem falai olyan magasra nyúltak, hogy szinte az égig értek. Napfény áradt be a nagy ablakokon, és ettől minden fényesebb lett. De a terem még ennyi fény ellenére is sötétnek és ijesztőnek tűnt. Öltönyös férfiak ültek egy hosszú asztal körül, az arcuk komoly volt, és fojtott hangon beszélgettek. Fontosnak tűntek, mintha

egyetlen szóval bármit el tudnának intézni. Kicsinek és oda nem illőnek éreztem magam, ahogy megálltam előttük. Amikor az ajtó bezárult, a mama szavai még mindig ott visszhangoztak a fejemben, és a tudat, hogy mennyire fontos ez az egész, csak még idegesebbé tett.

– Gyerünk, Olivia! – suttogta a mama sűrűtően, a hangja feszült és kétségbeesett volt. Mögöttem állt, nehéz kezét a vállamra tette, és mintha előretolt volna. – Énekelj!

Ahogy néztem a férfiakat a drága öltönyeikben és a szigorú arcukkal, úgy éreztem magam, mint egy kisegér, akit egy éhes macskákkal teli szobába zártak.

Ahogy rám bámultak... az átható tekintetük mintha a lelkem mélyére akart volna látni. A mama azt mondta, hogy ők egy lemezkiadó fontos emberei. Minden gazdag ember ilyen? Ijesztő? Sokkal félelmetesebbek voltak, mint az iskolám igazgatója, Mr. Henry.

Nagy levegőt vettem, és próbáltam összeszedni a bátorságomat a kezdéshez. A terem olyan csendes volt, hogy hallottam fölöttünk a neonlámpák zümmögését. Összeszorítottam a szememet, és elkezdtem énekelni. A hangom úgy remegett, mint egy falevél a szélben.

De valami nem stimmelt. A szavak elakadtak a torokban, és elcsuklott a hangom. Nem tudtam lélegezni, és úgy éreztem, megfulladok. A szívem hevesen vert, és amikor kinyitottam a szemem, láttam, hogy a férfiak még mindig engem néznek, megfeythetetlen arckifejezéssel.

Könnyek gyűltek a szemembe, és ki akartam rohanni a szobából, hogy elbújjak. De nem tudtam. A mama azt mondta, ez a nagy dobásunk, és nem okozhattam neki csalódást. Ahogy korábban mindig.

Újra megpróbáltam énekelni, de csak gyenge, remegő suttozás jött ki a számon.

A férfiak egymásra néztek, és néhányan megrázták a fejüket. Valaki köhintett, és mindannyian felálltak.

– Azt hiszem, mindent láttunk, amit kellett. Aranyos kislány – mondta az egyik férfi, miközben kiment a szobából. Ő volt az egyetlen, aki megszólalt.

A mama ujjai a vállamba mélyedtek, éles körmei fájdalmasan a bőrömbé martak. A dühe kézzelfogható volt, és rettegettem attól, mi történik majd, ha egyszer elhagyjuk ezt a helyet.

– Csak ideges! – Gyakorlatilag rákiáltott az öltönyös férfiakra, akik egyenként távoztak. – Tud énekelni, higgyenek nekem!

De a férfiak nem álltak meg, a drága cipőjük kopogott a kőpadlón. A mama elengedte a vállamat, és néhány lépést tett utánuk, a hangja könnyörgő és kétségbeesett volt. Én csak álltam ott, kicsinek és jelentéktelennek éreztem magam, mint egy összetaposott bogár.

Az ajtó becsapódott a férfiak mögött.

Aztán csend lett.

Sötét, szörnyű csend. Úgy éreztem, ez a vég.

A mama mozdulatlanul állt, a szája vékony vonallá húzódott, az arca kivörösödött. Egész testében remegett, a szeme könnyekkel telt meg.

Nem nézett rám. De ez talán még rosszabb volt.

Én voltam a világ legrosszabb gyereke.

Néhány hosszú, kínzó percig nem szólt semmit.

– Mindent tönkretettél, te ostoba kis ribanc! – suttogetta végül, és a hangja remegett a visszafojtott dühtől.

Lenyeltem a mellkasomban lüktető zokogást – *utálta*, ha sírtam.

Ez volt az a pillanat, amikor normális esetben ordított volna velem. De itt persze nem tehettem meg.

– Az egész jövőnk ezen a pillanaton múlt, és te még egy egyszerű, hülye dalt sem tudtál énekelni.

Megszorította az ornyergét, és gondolataiba merülve a falat bámulta. Nagy levegőt vett, és lesimította a még mindig tökéletes haját.

Aztán rám pillantott, mintha valami féreg lennék, ami a lába alatt a földön vonaglik.

– Elintézem. De ha még egyszer csalódást okozol nekem... ha elcseszed... akkor végeztem veled.

Megborzongtam a tekintete alatt, a belőle sugárzó gyűlölet beivódott a bőrömbe, és a hasam még jobban megfájdult, mint addig.

Mindig ilyeneket mondott nekem. De akkor... úgy éreztem, hogy komolyan is gondolja.

A mama végigkísért a folyosón, elhaladtunk a zaklatottnak tűnő alkalmazottak mellett, akiknek kapkodó mozgása arra emlékeztetett, ahogy a méhek rajzot tak a kaptár körül nagyapa régi farmján, amikor még kicsi voltam.

Nem szólt hozzám akkor sem, amikor a karomnál fogva a kocsihoz rángatott, és akkor sem, amikor kinyitotta az ajtót, majd belökött, mint valami poggyászt.

És végül akkor sem, amikor becsapta az ajtót, és bezárta a kocsit maga mögött, majd magas sarkú cipőjében elsétált.

Egyedül ültem a kocsiban, a hideg a csontjaimig hatolt, miközben a percek órákká nyúltak. A lélegzetem fagyos felhőket formált a hideg levegőben, és annak ellenére, hogy átöleltem magam, féktelenül remegtem. Az autó jéghideg volt, és úgy éreztem, soha többé nem fogok felmelegedni. Nem merem megmozdulni, és még csak gondolni sem tudtam arra, hogy kiszálljak az autóból. A mama dühe már így is ijesztő és kiszámíthatatlan volt... Nem tehettem semmit.

Ahogy leszállt az éjszaka, odakint egyre sűrűbb lett a sötétség, és a lámpák hosszú, kísértetiesen táncoló árnyékokat vetettek az ablakokra. Mindig is féltém a sötétben. Mindenki, aki elhaladt az autó mellett, potenciális gyilkosnak vagy szörnyetegnek tűnt. A számra tapasztottam a kezemet, hogy visszatartsam a nyöszörgésemet... annak ellenére, hogy senki nem volt az autóban, aki meghallhatta volna.

Fogalmam sem volt arról, mennyi idő telt el. Csak azt tudtam, hogy pisilnem kell... nagyon-nagyon sürgősen. A kezem elszibbadt, és vacogott a fogam, ahogy a hátsó ülésen kuporogtam.

Végül, egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva kinyílt az autó ajtaja. Megriadva felnéztem, és a mama ott állt – szűk fekete ruhában, ajka gonoszvörösre festve. Arckifejezése kifürkészhetetlen volt, félelem hasított a mellkasomba, ahogy lenézett rám.

– Kifelé! – sziszegte, és én merev tagokkal kicsuszantam az autóból a még hidegebb éjszakába.

Nem kérdeztem, hová megyünk. Régen megtanultam, hogy nem szereti az ilyesmit... Ilyankor úgy tűnt, mintha megkérdőjeleztem volna őt.

A mama egy alig megvilágított utcán vezetett végig, én pedig reszkettem, és még mindig úgy éreztem, hogy a csontjaimig átfagytam. Néhány perc múlva egy elegánsnak tűnő étteremhez értünk, amelynek szép, íves betűkkel írták ki a nevét. A mama bevezetett az étterembe, a nehéz ajtó pedig halkán becsukódott mögöttünk.

Amikor már bent voltunk az épületben, a mama kiengedett a mosdóba, majd leültetett egy puha bőrpadra a bejárat közelében, mielőtt újra eltűnt volna, és a válla felett hátravetett szigorú pillantással figyelmeztetett, hogy el ne merjek mozdulni onnan. Az emberek, akik elmentek mellettem, rám sandítottak, én pedig kényelmetlenül fészkelődtem a padon.

Utáltam, amikor megbámultak.

Ahogy óvatosan körülnéztem, rájöttem, hogy én vagyok itt az egyetlen gyerek. A világítás gyenge volt, hosszú, táncoló árnyékokat vetett a falakra, és halk, furcsa zene szólt a háttérben. Az összes felnőtt elegáns ruhát viselt, italt tartott a kezében, és csendben beszélgetett.

A kopott cipőmre bámultam. A mama megpróbálta kijavítani egy filctollal, de ennél többet nem lehetett tenni.

Egy szőke villanás, és megláttam őt – a mamát –, ahogy nevet, és egy férfit mosolyog, akiről megesküdtem volna, hogy ott volt a reggeli meghallgatáson. Elképzelni sem tudtam, hogy a mama mit csinál vele.

Soha nem láttam még ilyen... ilyen boldognak. Velem soha nem viselkedett így.

A percek mintha órákká nyúltak volna, és néztem, ahogy az anyám végül megfogja a férfi kezét, és elvezeti

a bárpultról az étterem félhomályos belsejébe. Annyira éhes voltam, hogy a gyomrom megkordult. El akartam menni... valami idegesített ezen a helyen.

Továbbra is a gyengén megvilágított sarokban vártam, és úgy éreztem magam, mint egy elfeledett bútor-darab. A halk, ismeretlen zene tovább szólt, én pedig nyugtalanul körülnéztem, azt remélve, hogy a mama hamarosan visszatér.

Végül, egy örökkévalóságnak tűnő idő elteltével előbukkantak onnan, ahová eltűntek. A mama haja kócos volt, a rúzsja elmosódott, piros foltok virítottak a tökéletesen púderezett arcán.

A mosolya ijesztett meg igazán. Volt benne valami, amitől nyugtalan lettem. Bár nem tudtam pontosan, miért.

A férfi odahajolt hozzám, hogy megcsókolja, és közben megragadta a fenekét, nekem pedig felkavarodott a gyomrom, miközben összezavarodva néztem őket. A mama kis idő múlva lassan elhúzódott tőle, rákacsintott, majd nagy léptekkel elindult felém.

Amikor odaért hozzám, a mosolya eltűnt. Megragadta a karomat, olyan erősen és fájdalmasan, ahogy egész nap tette, és kirángatott az étteremből, vissza a kocsiba.

Elindultunk, majd végül a mama felém fordult, a hangja halk és fenyegető volt, amikor megszólalt.

– Holnap kapsz még egy esélyt – mondta, szavai borotvaként hasították keresztül a levegőt.

Bólintottam, mert nem tudtam, mit mondjak. Hogyan szerzett nekem még egy esélyt? Nem kérdezhettem meg, mert akkor csak feldühödött volna.

– Nézz rám! – morogta, majd figyelmeztetés nélkül pofon vágott. Éles, szúró fájdalom öntött el, és könny szökött a szemembe. Természetesen már korábban is kiabált velem, belemélyesztette a körmeit a bőrömbe, megrázott, hogy megértesse velem a mondandóját... de soha nem ütött meg.

A sok hatására valami megváltozott bennem. Furcsa, bizsergő érzés terjedt szét a mellkasomban.

A mama tekintete az enyémbe fúródott, a hangja pedig hidegen és fenyegetően csengett, amikor újra megszólalt.

– Ez csak a kezdet, Olivia. Ha még egyszer elrontasz valamit, nem úszod meg egy pofonnal. Hallasz engem? Azt fogod kívánni, bárcsak meghaltál volna.

Bólintottam, és a könnyek, amelyeket egész nap igyekeztem visszatartani, végigfolytak az arcomon.

Anyám a fájdalom láttán gúnyosan elmosolyodott. Az út többi része csendben telt.

Másnap reggel ugyanazon a helyen találtam magam, és még akkor sem tudtam megszabadulni a zsibbadtságtól, ami azóta telepedett rám, hogy pofon vágott. De talán ez jobb volt, mint az a félelmetes érzés, amit előző nap éreztem.

Talán.

Akárcsak a múltkor, megint kopogtak az ajtón, és ugyanaz az asszisztens állt ott, akinek elkerekedett a szeme, amikor meglátott minket.

– Még soha nem láttam senkit, aki második esélyt kapott volna – jegyezte meg, miközben kivezetett minket

a folyosóra; nyilvánvalóan válaszokat próbált kicsikarni az anyámból. – Szerencsés lány.

A mama csak hümmögött, és elégedett mosoly játszott az ajkán, miközben végigmentünk a folyosón.

Ugyanabba a terembe vezettek minket, ahol előző nap olyan csúnyán kudarcot vallottam, de ezúttal... valami megváltozott bennem. A zavaró idegesség eltűnt, helyette valami furcsa közöny vett erőt rajtam, mintha nem is ott állnék, és nem is figyelnének engem. Az öltönyös férfiak üres arccal bámultak rám, az előző napi várakozásuk teljesen eltűnt, mintha készen állnának arra, hogy újra el fogok bukni. A tegnap esti férfi a jobb oldalon ült, és láttam, ahogy rákacsint a mamára.

Egy hosszú pillanatig figyeltem a jelenetet, akkor az anyám végül megmozdult, és pánik kezdett megjeleneni az arcán.

Aztán kinyitottam a számat... és énekeltem.

A hangok könnyedén áradtak az ajkamról, és betöltötték a termet. Meg tudom csinálni. Ahogy a mama mindig mondta, nem voltam okos, és nemigen voltam jó másra.

De tudtam énekelni.

Becsuktam a szemem, miközben áradt belőlem a dal, és hagytam, hogy a zene elragadjon. Az *Álmodtam egy álmot* című dalt énekeltem. Ez volt a nagymama kedvence, és még ő tanította meg nekem, amikor együtt énekeltünk a házában. Minden alkalommal sírt, amikor elénekeltem.

Amikor végül kinyitottam a szemem, láttam, ahogy jóváhagyás villant át a férfiak arcán, akik addig olyan figyelmesen hallgatták a produkcióm. A tegnap esti

férfi bólintott a mamának, akinek az egész teste megkönnyebbülten ellazult.

Vajon ez azt jelentette, hogy jól csináltam... hogy már nem lesz rám dühös?

A többiek felálltak, és csakúgy, mint az előző nap, elindultak kifelé.

Az előző esti férfi azonban megállt előttünk. Nagyon jóképű volt, szépen fésült fekete hajjal és elegáns, vasalt öltönnel, mint amilyet a filmekben látni.

De volt benne valami, ami miatt úgy éreztem, mint ha bogarak másznának tőle a bőrömön.

Mindene túl kifinomultnak, túl tökéletesnek tűnt, és a sötétbarna szeme... az volt a legrosszabb. Hideg volt, mint a mamáé, és utáltam, ahogy mintha minden porcikámat mérlegre tette volna.

Halvány mosollyal, ami nem ért el a szeméig, lehajolt hozzám.

– Nagy sztár leszel, édesem. – A szavai selymesek és simulékonyak voltak, és túl csöpögősnek éreztem őket. Nem tetszett, ahogy végigsiklottak a bőrömön. Az meg különösen nem tetszett, ahogy rám bámult. Megborzongtam, és a mama körmei belemélyedtek a vállamba, csendben jelezve, hogy ez nem megengedett.

A férfi kinyújtotta a kezét.

– Marco vagyok. Te meg én... a legjobb barátok leszünk.

Megráztam a kezét, és nem tudtam, hogy mit is kelletne mondanom.

– Olivia vagyok – mondtam végül... bután. Mert biztosan mindenki tudta, ki vagyok, mielőtt énekeltem... nem igaz?

Kuncogott, de a hangjában nem volt semmi öröm. Úgy éreztem, mintha *rajtam* nevetne.

Utáltam, amikor a felnőttek ezt csinálták.

Miután elengedte a kezem, megsimogatta a fejeimet. Az érintése túl határozott, túlságosan is birtokló volt, és kényelmetlenül összereztem a tenyere alatt.

A mama, mint mindig, most sem vette észre, hogy kényelmetlenül éreztem magam.

Vagy talán csak nem érdekelte.

Valószínűleg ez utóbbi volt igaz.

– És most mi lesz? – kérdezte, miközben két kezét összekulcsolta az álla alatt, és úgy mosolygott Marcóra, mintha ő lenne a legcsodálatosabb ember, akivel valaha találkozott.

Marco nekiállt levenni a lábáról mindenféle dologgal, amit nem teljesen értettem – karácsonyi album felvétele, meghallgatások tévéműsorokhoz, fotózások és még sok más. Amikor valami turnéről beszélt, párszor pislogtam. Mert az lehetetlen. Iskolába jártam, voltak barátaim, és tavasszal kóruskoncertem lett volna.

– Mi lesz az iskolával? – dadogtam, amikor megemlétték egy csomó város nevét. Ettől az utazástól eltekintve még soha nem jártam a megye határain kívül. Az említett városok pedig az ország különböző pontjain helyezkedtek el.

Marco kifejezéstelen tekintettel rám nézett. A mama arcán düh és bosszúság keveredett, és rám nézve egyik sem jelentett semmi jót.

A férfi egy pillanatra összeszorította a kezét a hajamban, majd leereszkedően megveregette a fejeimet.

– Ez most már nem fontos, Olivia – mondta elutasítóan, és a hangjából felsőbbrendűség csöpögött.

– Sokkal szórakoztatóbb dolgok várnak ránk, mint egy kis formális oktatás. – Ismét kuncogott, és az a rossz érzés újra végigfutott a hátamon. – És különben is... nem fognak irigyelni az osztálytársaid, amikor nagy sztár leszel?

A szemem elkerekedett. Engem az ilyesmi egyáltalán nem érdekelt. Lottie-t és Megant sem érdekelte. Nem fogom többé látni a legjobb barátaimat?

Tovább beszéltek a tervekről, és a szavaik hatására a zsidbadás, amit addig éreztem, lassan pánikká változott.

Mi történik?

Mikor fogja az anyám elmagyarázni, mi folyik itt? Tegnapig csak homályosan utalt erre a „sorsfordító pillanat”-ra, de nem árulta el, mi is az, ami ennyire megváltoztatja az életemet.

– Kell neki egy kis melír, és egy sokkal jobb frizura – jelentette ki Marco elnyújtva a szavakat, amivel az idegességemről arra a tényre irányította a figyelmemet, hogy újra bámul. – És ezek a ruhák... – Elhallgatott, de az a gúnyos hangszín átjárta minden szavát.

Lepillantottam a ruhámra, és elgondolkodtam, mi lehet vele a baj. Ránéztem a mamára, és láttam, hogy elpirul, mintha zavarban lenne.

– És híznia is kell pár kilót – folytatta Marco. – Nem hagyhatjuk, hogy úgy nézzen ki, mint egy utca-gyerek.

Lesimítottam a ruhámat, miközben ők tovább beszélgettek arról, mit szeretnének rajtam megváltoztatni – úgy, mintha ott sem lettem volna.

Marco tekintete még mindig rám szegeződött, és a szeme *még mindig* hidegen csillogott, mintha teljesen

üres lenne. Nagyapa mindig azt mondta, hogy sokat lehet megtudni egy ember szeméből.

Ezt egészen addig a napig nem értettem.

Végül úgy tűnt, Marco befejezte. Lenézett az órájára, és káromkodott egyet, amikor meglátta, hogy mennyi az idő.

– Rohannom kell egy megbeszélésre. Marsha elküldi az összes papírt – vetette oda nekünk, és máris az ajtó felé tartott.

– Jól hangzik – kiáltott utána a mama, még mindig azon a furcsa, túlságosan izgatott hangon, amit még soha nem hallottam tőle.

Marco megállt az ajtóban, és visszanézett rám.

– Olivia, *hercegnőm*, sztárt fogunk faragni belőled. Megkapsz mindent, amiről valaha is álmodtál – mondta önelégültnek tűnő mosollyal, majd eltűnt a szobából.

– És sztár *leszel*, kislányom – mondta az anyám összeszorított fogakkal, és már nyoma sem volt rajta az egy pillanattal korábbi barátságosságnak és boldogságnak.

– Nincs más választásod.